Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1907. Wydano i rozesłano dnia 30. września 1907. **Część XVII.**

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 12. czerwca 1907, o kształceniu nauczycieli oraz o uzdolnieniu do nauczania w szkołach ludowych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

W obrębie postanowień ustaw państwowych o kształceniu nauczycieli i uzdolnieniu do nauczania w szkołach ludowych wydaje się dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następujące szczegółowe postanowienia:

§ 1.

Zadaniem seminaryów nauczycielskich męskich i żeńskich dla szkół ludowych jest wykształcenie takich sił nauczycielskich, które na podstawie swej ogólnej i zawodowej wiedzy i uzdolnienia, oraz pod względem swego wychowania i charakteru sprostać mogą zadaniu nauczyciela ludowego w ogólności, a mianowicie z uwzględnieniem urządzenia szkół ludowych w Galicyi.

§ 2.

Ażeby wykształcić siły nauczycielskie przysposobione specyalnie tak dla szkół ludowych wiejskich, jakoteż i dla szkół ludowych miejskich, będą plany naukowe poszczególnych seminaryów męskich uwzględniać specyalnie po-

trzeby jednej lub drugiej z tych kategoryi szkół i dlatego kłaść osobliwszy nacisk albo na nauki przyrodniczo-rolnicze, albo też na naukę języków, jakoteż na naukę rysunków.

W planach nauczania tych seminaryów męskich, które w myśl tego uwzględniać mają specyalne potrzeby szkół miejskich, nauka gospodarstwa rolnego ograniczy się do sadownictwa i ogrodnictwa, a nauka języka niemieckiego będzie udzielaną w obszerniejszym zakresie.

Nauka historyi uwzględni historyę powszechną, austryacką i kraju ojczystego.

Ogólna nauka muzyki i śpiew, oraz gra na skrzypcach stanowią we wszystkich seminaryach męskich i żeńskich przedmiot nauki obowiązkowej, gra na fortepianie i na organach przedmiot nauki nadobowiązkowej.

Nauka przyrody uwzględniać będzie także potrzeby hygieny szkolnej.

Nauczanie somatologii i hygieny powierzone będzie lekarzowi specyalnie do tego uzdolnionemu, któremu także jako lekarzowi szkolnemu poruczony będzie nadzór nad ogólnemi stosunkami zdrowia wychowanków i nad hygienicznem utrzymaniem lokalów szkolnych. Odpowiednie przepisy wydaje Rada szkolna krajowa po wysłuchaniu krajowej Rady zdrowia z przyzwoleniem Ministerstwa oświaty.

W seminaryach żeńskich przy nauce przyrody uwzględniać się będzie specyalnie warzywnictwo i ogrodnictwo.

§ 3.

Język wykładowy dla każdego seminaryum męskiego i żeńskiego ustanawia Rada szkolna krajowa, z przyzwoleniem Ministra oświaty, w myśl obowiązujących przepisów.

Obok seminaryów z językiem wykładowym polskim, względnie polskim i ruskim może dla przysposobienia nauczycieli niemieckiego języka być założonem jedno seminaryum męskie z językiem wykładowym polskim i niemieckim.

Gdzie tego potrzeba wymaga, należy wychowankom seminaryów męskich i żeńskich z polskim językiem wykładowym dać także sposobność wykształcenia się w języku ruskim.

Przy nauce języka niemieckiego, która we wszystkich seminaryach jest obowiązkową, jest język niemiecki wykładowym.

§ 4.

Seminaryom nauczycielskim męskim i żeńskim dodanym będzie jako środek pomocniczy przy nauce przyrody i gospodarstwa ogród szkolny odpowiednio urządzony; tym zaś seminaryom, które przeznaczone są do kształ-

cenia nauczycieli szkół wiejskich, dodane będzie nadto pole odpowiednio położone i w odpowiednim wymiarze dla nauczania i ćwiczenia wychowanków w pracach rolniczych.

§ 5.

Liczba wychowanków nie ma na jednym kursie rocznym przekraczać czterdziestu.

Klasy równorzędne w seminaryach mogą być urządzane w razie koniecznym.

§ 6.

Gdzie się okazuje potrzeba, może w seminaryum męskiem być urządzoną klasa przygotowawcza.

Zadaniem klasy przygotowawczej jest przysposobić wychowanków głównie pod względem językowym i pewności w rachunkach.

§ 7.

Celem wykształcenia nauczycielek robót i nauczycielek ogródków, o ile do tego celu nie służą seminarya publiczne jako takie i połączone z niemi ogródki dziecięce, mogą być przy pewnych seminaryach założone osobne kursa nauczania jednoroczne.

§ 8.

Celem praktycznego przysposobienia wychowanków istnieje przy każdem seminaryum z polskim językiem wykładowym szkoła ludowa jako szkoła ćwiczeń i szkoła wzorowa.

Przy seminaryach nauczycielskich urządzonych pod względem języka wykładowego utrakwistycznie, istnieć będzie dla każdego z dwóch języków wykładowych osobna szkoła ćwiczeń.

Szkołę ćwiczeń utrzymywaną przez państwo może wyjątkowo zastąpić także inna szkoła publiczna wzorowo urządzona.

Szkoła ćwiczeń ma w regule cztery klasy, może być jednak urządzoną także jako więcej- lub mniej- klasowa.

Liczba uczniów w poszczególnych klasach szkoły ćwiczeń nie może przekraczać czterdziestu.

§ 9.

Wszystkie kursa roczne seminaryum nauczycielskiego, szkoła ćwiczeń, klasa przygotowawcza, ogródek dziecięcy i specyalne kursa nauczania tworzą jeden organizm szkolny, z jednolitem kierownictwem.

Do kształcenia sił nauczycielskich mogą jednak być urządzone takie seminarya, które obejmują tylko pewne części pełnego seminaryum. Do zakładów takich odnoszą się te przepisy, które postanowione są dla odnośnych części pełnych zakładów.

§ 10.

Plany naukowe, rozkład przedmiotów na poszczególne kursa roczne i liczbę godzin nauki dla seminaryów, oraz dla połączonych z niemi klas przygotowawczych, ogródków dziecięcych i specyalnych kursów nauczania ustanawia Rada szkolna krajowa, z przyzwoleniem Ministra oświaty, biorąc za podstawę postanowienia ustawy państwowej o szkołach ludowych oraz szczegółowe wskazówki, podane w poprzedzających paragrafach niniejszej ustawy.

Bliższe postanowienia o urządzeniu językowem seminaryów utrakwistycznych wydaje Rada szkolna krajowa, z przyzwoleniem Ministra oświaty.

Minister oświaty postanawia na wniosek Rady szkolnej krajowej, który plan naukowy ma być zaprowadzonym w poszczególnych seminaryach męskich.

Plan naukowy szkoły ćwiczeń układa konferencya nauczycielska, z uwzględnieniem planu nauki normalnego, przepisanego dla szkół ludowych w kraju i przedkłada go Radzie szkolnej krajowej do zatwierdzenia.

Pod względem zewnętrznego i wewnętrznego porządku w szkołach ćwiczeń obowiązują normy wydane dla szkół ludowych publicznych, o ile nie będą wydane specyalne przepisy.

§ 11.

O dopuszczaniu książek do nauki i czytania oraz środków naukowych rozstrzyga Rada szkolna krajowa. Wybór pomiędzy zatwierdzonemi książkami do nauki służy ciałom nauczycielskim i ma być corocznie zawczasu podanym do wiadomości Rady szkolnej krajowej.

§ 12.

Co się tyczy roku szkolnego, trwania półroczy i feryi we wszystkich oddziałach seminaryów, włącznie z państwowemi szkołami ćwiczeń obowią-

zują przepisy wydane dla szkół średnich, o ile nie są wydane specyalne przepisy.

Regulamin szkolny i naukowy dla seminaryów wydaje Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty.

Co się tyczy zachowania się wychowanków w zakładzie i poza zakładem grono nauczycielskie układa projekt przepisów dyscyplinarnych i przedkłada go Radzie szkolnej krajowej do zatwierdzenia.

Wykluczenie z seminaryum oraz z seminaryów w kraju zarządza Rada szkolna krajowa, wykluczenie ze wszystkich zakładów wymaga zatwierdzenia Ministra oświaty.

§ 13.

Nauka w seminaryach nauczycielskich męskich i żeńskich oraz w klasach przygotowawczych i na specyalnych kursach naukowych jest bezpłatną.

Wychowankowie biedni a zdolni mogą otrzymać stypendya państwowe i krajowe, o ile przyjmą zobowiązanie oddania się zawodowi nauczycielskiemu przynajmniej przez sześć lat w publicznych szkołach ludowych.

Korzystanie ze stypendyum z funduszu krajowego zależne jest od warunku sześcioletniej służby w publicznych szkołach ludowych w kraju.

Korzystanie ze stypendyum może także w ten sposób nastąpić, że odpowiednie kwoty wypłacane będą kierownictwu internatów wychowanków seminaryów do tego przez Radę szkolną krajową upoważnionych a to za mieszkanie i utrzymanie wychowanka.

Bliższe postanowienia o nadawaniu i wypłacaniu stypendyów wydaje Rada szkolna krajowa.

W państwowych szkołach ćwiczeń i ogródkach dziecięcych będzie pobieraną opłata szkolna, od której uiszczania ubodzy uczniowie mogą być uwolnieni. Bliższe o tem postanowienia wydaje Minister oświaty.

§ 14.

Zakładanie i utrzymanie seminaryów nauczycielskich męskich i żeńskich z potrzebnemi szkołami ćwiczeń (§ 8) jest rzeczą państwa. Zarządza je na wniosek Rady szkolnej krajowej Minister oświaty, który także przyzwala na urządzenie oddziałów równorzędnych na kursach, oraz klas przygotowawczych, ogródków dziecięcych i specyalnych kursów naukowych.

§ 15.

Świadectwo dojrzałości uprawnia do prowizorycznej służby nauczycielskiej we wszystkich szkołach ludowych bez względu na to, w którem semi-

naryum uzyskanem zostało, o ile kandydat ze względu na znajomość języków świadectwem tem wykazaną, odpowiada wymaganiom szkoły, do której ma być przeznaczony.

Do stałego zamianowania nauczycielem w szkołach ludowych pospolitych wymaganem jest świadectwo kwalifikacyi nauczycielskiej dla pospolitych szkół ludowych, które uzyskuje się przez egzamin kwalifikacyjny nauczycielski po najmniej dwuletniem zadowalniającem zajęciu w praktycznej służbie nauczycielskiej w szkole ludowej publicznej lub prywatnej posiadającej prawo publiczności. Do szkół ludowych pospolitych, w których drugi język krajowy lub język niemiecki jest przedmiotem nauki obowiązkowym, wykazać się należy uzdolnieniem nauczania tych języków. Przy egzaminach kwalifikacyjnych do szkół pospolitych należy więc na żądanie kandydata przez wynik egzaminu stwierdzić, czy jest uzdolnionym uczyć także drugiego języka krajowego, względnie języka niemieckiego w szkołach ludowych pospolitych.

§ 16.

Do stałej nominacyi nauczycielem w szkole wydziałowej wymagane jest świadectwo kwalifikacyi nauczycielskiej do szkół wydziałowych, które uzyskuje się przez złożenie egzaminu specyalnego po najmniej trzechletniem całkiem zadowalniającem zajęciu w szkołach ludowych albo innych zakładach naukowych. Kandydaci, którzy ukończyli studya na uniwersytecie albo w szkole politechnicznej, dopuszczani będą do tego egzaminu także bez wykazania się poprzedniem zajęciem w zawodzie nauczycielskim, mogą jednak dopiero wówczas uzyskać stałą nominacyę, jeżeli wykażą się jednoroczne m zadowalniającem zajęciem nauczycielskiem w szkole wydziałowej publicznej po uzyskaniu kwalifikacyi do szkół wydziałowych.

Nauczyciele przedmiotów technicznych na kursach specyalnych naukowych połączonych ze szkołami ludowemi, doświadczeni w zawodzie nauczycielskim, mogą być przez Ministra oświaty uwolnieni od tego egzaminu.

Egzamin kwalifikacyjny nauczycielski do szkół wydziałowych obejmuje wszystkie przedmioty jednej z trzech następujących grup:

a) Grupa zawodowa językowo-historyczna: język wykładowy (języki wykładowe), język niemiecki, geografia i historya;

b) grupa zawodowa przyrodnicza: historya naturalna, fizyka i matematyka;

c) grupa zawodowa techniczna: rysunek odręczny i kaligrafia, rysunek geometryczny w połączeniu z geometryą wykreślną, nauka zręczności (dla kandydatów), nauka robót kobiecych (dla kandydatek).

Oprócz tego pedagogika i język wykładowy jest przedmiotem egzaminu każdej grupy.

§ 17.

Do przedsiębrania egzaminów kwalifikacyjnych Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty ustanawia osobne komisye, przyczem trzymać się należy zasady, że członkami komisyi egzaminacyjnych mają być przy egzaminie kwalifikacyjnym do szkół pospolitych przedewszystkiem inspektorowie szkolni okręgowi i wytrawni nauczyciele szkół ludowych, zaś przy egzaminie do szkół wydziałowych, dyrektorowie i nauczyciele seminaryów, szkół średnich, zawodowych lub wyższych. Przewodniczy egzaminom dyrektor komisyi egzaminacyjnej, o ile inspektor szkolny krajowy nie obejmie przewodnictwa.

Celem egzaminowania kandydatów co się tyczy ich uzdolnienia do udzielania nauki religii, należy powoływać zastępców stowarzyszeń kościelnych i religijnych.

§ 18.

Celem dalszego wykształcenia do zawodu nauczycielskiego w przedmiotach nauki szkół wydziałowych odbywać się będą corocznie przez przeciąg jednego roku szkolnego przy seminaryach nauczycielskich lub innych zakładach naukowych dwa kursa wydziałowe dla dwóch w § 16 wymienionych zawodowych grup wydziałowych.

Na kurs wydziałowy przyjmować się będzie abituryentów seminaryów nauczycielskich męskich, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości z odznaczeniem, bezpośrednio po ukończeniu seminaryum, oraz nauczycieli ludowych, którzy złożyli egzamin kwalifikacyjny do szkół ludowych pospolitych z odznaczeniem.

Pierwszych utrzymuje się na czas trwania kursu w dalszem pobieraniu stypendyum, które w seminaryum nauczycielskiem posiadali; drudzy otrzymują urlop z pełnymi poborami.

Liczba słuchaczów nie ma przenosić trzydziestu pięciu.

§ 19.

Celem dalszego wykształcenia do zawodu nauczycielskiego w przedmiotach nauki kursów uzupełniających rolniczych, a zarazem celem przygotowania do złożenia specyalnego egzaminu z rolnictwa dla tych kursów, urządzony będzie w jednej szkole rolniczej co najmniej co drugi rok kurs nauczycielski rolniczy na przeciąg jednego roku szkolnego.

Na kurs ten przyjmowani będą kandydaci, którzy po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego do szkół ludowych pospolitych w szkołach ludowych wiej-

skich co najmniej przez trzy lata na samodzielnem stanowisku byli czynni, a przez troskliwe pielęgnowanie ogrodu lub pola szkolnego okazali osobliwsze zamiłowanie do robót rolniczych.

Liczba słuchaczy tego kursu nie ma przekraczać dwudziestu.

Frekwentanci otrzymują na czas kursu urlop z pełnymi poborami.

§ 20.

Nauka na wszystkich kursach nauczycielskich jest bezpłatną.

Wydatek na kursa nauczycieli wydziałowych i na kursa nauczycieli kursów rolniczych uzupełniających pokrywany będzie ze środków państwa.

§ 21.

W miarę rozporządzalnych środków (ze strony państwa, kraju, gminy lub prywatnych) urządza Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty także kursa tylko dla poszczególnych przedmiotów szkoły ludowej pospolitej i wydziałowej.

§ 22.

Wszystkie kursa przeznaczone do dalszego kształcenia nauczycieli podlegają organom nadzorczym szkolnym ustanowionym dla seminaryów nauczycielskich.

Dyrektor odnośnego zakładu naukowego sprawuje za remuneracyą bezpośrednie kierownictwo kursu.

Nauczyciele ustanawiani będą przez Radę szkolną krajową a za pracę swoją otrzymują honoraryum.

§ 23.

Bliższe postanowienia i plany naukowe dla kursów nauczycielskich wydaje Rada szkolna krajowa z przyzwoleniem Ministra oświaty, przyczem należy się trzymać zasady, ażeby plany te i postanowienia utrzymać w zgodzie z każdoczesnymi przepisami egzaminacyjnymi.

Przy urządzaniu kursu dla poszczególnych przedmiotów nauki uwzględnić należy przedewszystkiem specyalne potrzeby szkół ludowych pospolitych i wydziałowych stwierdzone ich planem naukowym.

Art. II.

Postanowienia tej ustawy obowiązują od początku roku szkolnego następującego po jej ogłoszeniu.

Artykuł III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 12. czerwca 1907.

Franciszek Józef w. r.

Marchet w. r.

Nr. 102.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 2. lipca 1907, ustanawiające kwalifikacyę naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach i miasteczkach objętych ustawami gminnemi z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, wraz z postanowieniami o egzaminie kwalifikacyjnym na naczelników wymienionych straży pożarnych.

I.

W wykonaniu postanowienia § 39 ustawy z dnia 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18 tudzież § 51 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 względnie § 54 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem ustanawia następującą kwalifikacyę naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach i miasteczkach objętych ustawami gminnemi z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

A. Ogólne warunki.

Naczelnicy wymienionych wyżej straży pożarnych winni posiadać:

1. obywatelstwo austryackie;
2. ukończony 24 rok życia;
3. nieskazitelność charakteru udowodnioną świadectwem moralności;
4. fizyczne uzdolnienie udowodnione świadectwem lekarskiem, stwierdzającem, że kandydat: a) nie ma wady serca, b) nie jest nerwowym, c) nie cierpi na zawrót głowy, epilepsyę lub drżenie rąk i nóg, d) nie ma wogóle innych wad fizycznych lub umysłowych, któreby go czyniły niezdolnym do spełniania obowiązków strażaka oddziału ratunkowego (dachowego);
5. znajomość języków krajowych.

B. Wykształcenie ogólne i fachowe.

Naczelnicy zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach objętych ustawą gminną z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, winni wykazać się świadectwem ukończonej niższej szkoły średniej lub szkoły wydziałowej. Od naczelników tych straży w miastach i miasteczkach objętych ustawą gminną z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, wymaga się ukończonej z dobrym postępem czwartej klasy szkoły ludowej.

Nadto każdy kandydat winien udowodnić, że odbył co najmniej 3-miesięczną praktykę w jednej z zawodowych (gminnych) straży pożarnych oraz że złożył egzamin kwalifikacyjny.

Dla zostających obecnie w służbie naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych oznacza się czas przejściowy na dwa lata od daty niniejszego rozporządzenia.

II. Postanowienia o egzaminie kwalifikacyjnym.

Przedmiotem tego egzaminu są:

A. Wiadomości teoretyczne.

1. Przepisy o policyi ogniowej:

a) ustawa o policyi ogniowej z 10. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 18;

b) regulamin ogniowy dla odnośnej gminy względnie wzorowy regulamin, wydany okólnikiem Wydziału krajowego z dnia 30. października 1891 L. 44.204;

c) przepisy ustaw budowlanych, o ile odnoszą się do policyi ogniowej, a mianowicie ustaw: z 28. kwietnia 1882 Dz. u. kr. Nr. 77 w brzemiu ustawy z dnia 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 55, z 4. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 31 w brzmieniu ustawy z 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 70 i ustawy z 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 56, tudzież ustawy budowlanej z dnia 13. października 1899 Dz. u. kr. Nr. 133 w brzmieniu ustawy z 15. maja 1907 Dz. u. kr. Nr. 57.

2. Przepisy o wyrobie, przechowaniu, sprzedaży i transporcie prochu strzelniczego, materyałów wybuchowych, olejów mineralnych i karbidu, o ile mają bezpośrednio związek z pożarnictwem.

3. Postanowienia ustawy karnej z 27. maja 1852 Dz. u. p. Nr. 117, o przestępstwach popełnianych przez działanie lub zaniechanie, z którego wynika lub wyniknąć może niebezpieczeństwo pożaru, a w szczególności przepisy §§ 166—170 (zbrodnia podpalenia) §§ 335 i 336 lit. a) d) f) (występki i przekroczenia przeciw bezpieczeństwu życia), §§ 434—459 (występki i przekroczenia przeciw bezpieczeństwu mienia).

4. Wiadomości z teoryi pożarnictwa:

a) szczegółowa nauka o przyborach pożarnych i uzbrojeniu strażackiem;

b) próby sikawek, węży, drabin i linewek;

c) o manometrze i vacuum-metrze;

d) o utrzymaniu w dobrym stanie przyborów i przyrządów pożarnych;

e) o strażnicach pożarnych, koszarach, magazynach i wspinalniach;

f) o pogotowiu i alarmowaniu;

g) taktyka przy gaszeniu pożarów.

5. Nauka o pierwszej pomocy w nagłych wypadkach. Nadto kandydaci na naczelników zawodowych (gminnych) straży pożarnych w miastach podlegających ustawie gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, winni wykazać znajomość przepisów o urządzeniach wielkomiejskich, mających bezpośredni lub pośredni związek z pożarnictwem, a mianowicie:

a) o sikawkach parowych, gazowych i automobilowych, ich konstrukcyi, sposób puszczania w ruch i lokomocye, dodatnie strony tych przyrządów pożarnych;

b) o telefonach, definicya, krótki opis, użycie do celów pożarnictwa;

c) o automatach pożarnych elektrycznych, opis urządzenia, sposób użycia zalety;

d) o kolejach elektrycznych, o niebezpieczeństwach tkwiących w prądach o wysokiem napięciu, o sposobie przerywania drutów z prądem, o drutach przerwanych;

e) o oświetleniu elektrycznem;

f) o wodociągach.

B. Wiadomości praktyczne.

Te wiadomości mają być udowodnione ćwiczeniami:

1. a) z drabiną zwykłą (pojedynczą i składową);

b) z drabinami dachowemi;

c) z drabinami hakowemi;

d) z drabiną mechaniczną;

e) z workiem, worem i kocem ratunkowym, płótnem do zsuwania, linewką ratunkową;

f) z sikawkami: rozebranie sikawki na części składowe, złożenie jej, okazanie sposobu czyszczenia i konserwacyi, ich chwilowe lub stałe wady;

g) ćwiczenia z aparatem dymowym kompletnym, składającym się z hełmu i pompy powietrznej;

h) użycie prądu, kierowanie nim i stanowisko prądnika.

2. Ćwiczenia w gaszeniu różnych pożarów z małym oddziałem i słabym taborem przy pomocy mieszkańców.

3. Ćwiczenia w gaszeniu różnych pożarów z pełnym oddziałem (korpusem) i z pełnym taborem.

4. Ćwiczenia rzędowe.

5. Rysowanie planów sytuacyjnych do sprawozdań o pożarach.

Ćwiczenia mają być wykonywane według regulaminów krajowego Związku ochotniczych straży pożarnych.

Skład Komisyi egzaminacyjnej i jej urzędowanie.

Komisya egzaminacyjna składa się z delegata c. k. Namiestnictwa, z dwóch egzaminatorów części teoretycznej i praktycznej mianowanych przez Wydział krajowy i z lekarza do egzaminu z nauki o pierwszej pomocy w nagłych wypadkach, mianowanego przez Wydział krajowy.

Przewodniczącego Komisyi wyznacza Wydział krajowy.

Komisya egzaminacyjna urzędować będzie w miesiącach maju i październiku każdego roku.

Na koszta Komisyi złożyć ma kandydat taksę w kwocie 10 K.

Lwów, dnia 2. lipca 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 103.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. czerwca 1907 L. 57.991, w przedmiocie zezwolenia gminie Jabłonów, powiat Peczeniżyn, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy postanowień § 81 ustawy gm. z 12. sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jabłonów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiszniaku i maliniaku w dotychczasowej wysokości unormowanej ustawą z dnia 25. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 94, na czas od 25. grudnia 1907 do 31. grudnia 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 104.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. sierpnia 1907 L. 81.578, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kałusz na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy postanowień § 82 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala

gminie Kałusz na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w wysokości 100% na przeciąg dalszych lat pięciu, począwszy od roku 1908 do końca 1912 r.

Lwów, dnia 24. sierpnia 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 105.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. sierpnia 1907 L. 78.902, w sprawie przedłużenia Radom powiatowym w Lisku i Turce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radom powiatowym w Lisku i Turce na lat pięć koncesyę z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Ustrzyki-Lutowiska w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 106.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. września 1907 L. 63.289, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Trembowli na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy postanowień § 86 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Trembowla na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu począwszy od 1. stycznia 1908 do końca roku 1912.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1907 L. 85.313, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Kołomyi na dalszy pobór opłaty gminnej od wina niepodlegającego państwowemu podatkowi konsumcyjnemu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie m. Kołomyi po myśli § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór zezwolonej ustawą z dnia 29. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 48, samoistnej opłaty gminnej od wina naturalnego i sztucznego, nie podlegającego państwowemu podatkowi konsumcyjnemu, przez dalszych lat 10 t. j. od 1. stycznia 1908 do końca grudnia 1917 w dotychczasowej wysokości.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 108.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1907 L. 85.313, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Kołomyi na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie m. Kołomyi, po myśli § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, wina i moszczu na przeciąg lat pięciu od 1. stycznia 1908 począwszy.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 109.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. września 1907 L. 86.621, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Jasło na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Na mocy postanowień § 86 ustawy z dnia 18. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Jasła na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu począwszy od 1. stycznia 1908 do końca roku 1912.

We Lwowie dnia 10. września 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.